

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 26.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940277136/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Tredie Brev

Kjære Mathilde!

Først underretter jeg Dig om, at Din Ansøgning om at blive udnævnt til Dagbog, i Naade er bevilget. Derpaa skynder jeg mig at besvare Dine Spørgsmaal. Du undrer Dig over, at jeg lader til at tage Underviisningen paa en langt mere prosaisk Maaned, end jeg havde til Hensigt. Mine Planer om at uddanne Børnenes Aand, finder Du ikke Spor af i mit sidste Brev. Det er sandt! Jeg er selv forandret; siden jeg har faaet en svag Idee om hvad Udviklingen af mit eget aandelige Væsen vil sige, indseer jeg først hvor vanskeligt det maa være, at have med Andres at gjøre. Hvis det kom an paa at indgive Børnene mine Anskuelser, da vilde det, naar disse blive mig selv klare, ikke være vanskeligt, thi de holde af mig, og i den barnlige Alder er det Eet med at de søge at efterligne mig. Men hvor kan jeg vide om mine Ideer passe for dem? Du vil sige, at Sandheden er eens for os Alle. Ja, Sandheden er een, men den opfattes forskjellig af de forskjellige Naturet; saa hvad der er sandt for mig, kan gjerne være falskt for den, som betragter Sagen fra et andet Standpunkt. Alt hvad man saaledes lærer Børn, forekommer mig at være et Bind, man giver den Sovende om Øinene. Er det nu en dygtig Natur, saa reiser den sig, river Bindet tilside, og stræber at bedømme og erkjende. Da er det paa Tiden at tale, thi gjensidig Meddelelse er vist det bedste Middel til at klare sine Anskuelser. Altsaa, at jeg har opgivet at have med Børnenes aandelige Opdragelse at gjøre, kommer af at den Opdragelse, jeg finder bedst, er – slet ingen! Dernæst skal jeg besvare det mindre alvorlige Spørgsmaal, om hvorledes min Stue er, og hvorfor jeg ikke tidligere har gjort Dig bekjendt med den. Jeg har ikke beskrevet den før, fordi jeg har været noget kjed af den. Tænk Dig, hvide kalkede Vægge, og Vindue med temmelig smaa Ruder, udenfor hvilket en vantreven Hyldebusk bevæger sine tørre Grene frem og tilbage. Denne speiler sig (saavidt dette er muligt for Andemad) i Kjøret, hvori

der altid svømme en Flok snaddrende Ænder. Som Baggrund fungerer Kjøkkenhaven. Det kan man dog virkelig kalde bedrovelige Udsigter! Men nu er jeg forsonet med Stuen, thi kort efter at jeg sidst skrev, kom mine Sager. Commode, Skrivebord, Bogskab og Staffelie, med Skipper hertil. Du vilde leet af mig, hvis Du havde seet den Henrykkelse, hvormed jeg besaae hvert Kobberstik, hver Bog, og det kjære Staffelie, hvorved jeg har tilbragt saa lykkelige Timer. Jeg var igjen blandt mine gamle Venner, og anviste hver sin Plads i deres og mit Hjem. Nu staaer Skrivebordet foran Sophaen, og ligeoverfor Bogskabet, som er draperet med et høirodt og hvidt Gardin. Paa Væggen hænge mine berømte Mænd, men kun de danske. Mariae Himmelfart er det eneste af de større Stykker, jeg har hængt op; det er mig saa velgjørende at see paa. Den Aften, jeg havde faaet alt dette istand, var jeg saa glad, at jeg med smilende Ansigt hørte paa Forpagterens Historier, og hjalp Madam Bech at vinde uredt Garn. Ja ligesom man i gamle Dage bragte Takoffere til Gudene, for et opfyldt Ønske, gav jeg Børnene alle mine nye Kravebaand til Dukketøi, hvorover deres Moder nær havde faaet et Tilfælde. Nu har jeg tilgivet Kjøkkenhaven at den ikke er en Skov, Ænderne at de ikke ere Svaner, og endelig Kjæret at det ikke er en Sø, som med sine blinkende Belger kunde fortælle mig om de Danskes Vei til Roes og Magt.

Til Syvende og Sidst vil Du vide, om jeg ingen Bøger har, som kunde erstatte mig Mangelen paa Selskab. De Bøger, vi her faae, seer jeg aldrig i, thi hvad Læstning angaaer, er mit Valgsprog: Det Bedste er godt nok! Mit eget lille Bibliothek kan jeg næsten udenad, men M*'s Skrifter, som Tante forærede mig, da jeg reiste, har jeg nu først ret begyndt at studere. Siden den Tid er jeg som forvandlet! Saaledes maa det være, naar en Blindfødt faaer sit Syn, og med Overraskelse, næsten med Frygt seer sig om paa den lyse Jord. Jeg er ikke meer alene; hvad jeg savner i mig, og om mig, det finder jeg nu over mig, i Tankens Verden. Det var en Anelse om denne Verden, som rørte sig i min Sjæl, naar jeg saae eller læste et deiligt Kunstværk. Den er vort rette Fædreland; jeg er fremmed paa Jorden, der er jeg hjemme. Derfor hige mine Tanker, som smaa Fugle, der skulde prøve Vingen, efter at følge deres Brødres dristige Flugt imod Lyset og Livet.